

Sygn. akt III AUa 1101/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober (spr.)
Sędziowie:	SSA Grażyna Horbulewicz SSA Lucyna Ramlo
Protokolant:	sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2014 r. w Gdańsku

sprawy S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt VII U 260/13

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca S. K. odwołał się od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z 11 grudnia 2012r. odmawiającej mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2013r. wydanym w sprawie VII U 260/13 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy S. K. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 01 stycznia 2013r. (pkt 1) oraz nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji (pkt 2).

Sąd Okręgowy powyższe rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach. Ubezpieczony S. K. , urodzony dnia (...) , w dniu 05 listopada 2012r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę.

Zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z dnia 11 grudnia 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach, z uwagi na nieudokumentowanie 15 - letniego okresu pracy warunkach szczególnych oraz z uwagi na nie udokumentowania rozwiązania stosunku pracy z każdym pracodawcą, na rzecz którego praca ta była wykonywana bezpośrednio przed dniem ustalania prawa do emerytury.

S. K. pozostaje w stosunku pracy , jest zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) spółka z o.o w G. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora urządzeń przeładunkowych , nie jest członkiem OFE.

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił na dzień 01 stycznia 1999 r. staż ubezpieczeniowy wymiarze 26 lat , 3 miesiące i 29 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym okres pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat, 9 miesięcy i 18 dni.

Ubezpieczony S. K. w okresie od 01 września 1972r. do 07 lipca 1991r. był zatrudniony w (...) G. , gdzie w okresie od 01 grudnia 1983r. do 07 lipca 1991r. wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w portach morskich na stanowisku operatora urządzeń przeładunkowych. (7 lat 7 miesięcy 7 dni)

W okresie od 08 lipca 1991r. ubezpieczony jest zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) spółka z o.o w G. , które powstało z przekształcenia (...) G. w dniu 08 lipca 1991r., w pełnym wymiarze czasu pracy nadal na stanowisku operatora urządzeń przeładunkowych w warunkach szczególnych . W okresie wykonywania w tym zakładzie pracy w warunkach szczególnych na stanowisku operatora urządzeń przeładunkowych wystąpiły u ubezpieczonego po dniu 15 listopada 1991r. okresy nieskładkowe : od 14 lutego 1997r. do 28 lutego 1997r. (15 dni), od 01 marca 1997r. do 14 marca 1997r. (14 dni) , od 22 kwietnia 1997r. do 30 kwietnia 1997r. (9 dni) , od 01 maj 1997r. do 31 maja 1997r. (31 dni), od 01 czerwca 1997r. do 02 czerwca 1997r. (2 dni) , od 30 listopada 1998r. do 30 listopada 1998r. (1 dzień) , od 01 grudnia 1998r. do 31 grudnia 1998r. (31 dni) .

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach ubezpieczeniowych pozwanego organu emerytalnego, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Mając na uwadze dane zawarte w aktach emerytalnych niekwestionowane przez żadną ze stron postępowania oraz ugruntowane już w tej mierze orzecznictwo Sądu Najwyższego stwierdzające brak podstaw do łączenia okresów pracy w warunkach szczególnych na stanowiskach wymienionych w wykazie A oraz wymienionych w wykazie B jako niepodlegające sumowaniu dla uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym Sąd oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez ubezpieczonego na okoliczność pracy w warunkach szczególnych jako elektryk (...)G. wykonujący prace zlecone na rzecz Zakładów (...) w G.. Podkreślenia wymaga, iż pracodawca takich okresów nie wskazał w świadectwie wykonania pracy w warunkach szczególnych z dnia 19 października 2012r. powołując się wprost na wykaz stanowisk zawartych w Wykazie B dział II . Pod pozycją 8 tego wykazu wymienieni są pracownicy wykonujący prace objęte skróconym czasem pracy z tytułu warunków szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia , gdyby zatem charakter pracy wnioskodawcy uzasadniał takie zaliczenie należy uznać, że odzwierciedleniem tych faktów byłyby stosowne zapisy w świadectwie pracy.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych, w ocenie Sądu Okręgowego, odwołanie ubezpieczonego S. K. i tak zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dały podstawę do ustalenia, iż ubezpieczony legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, że stanowisko organu emerytalnego odmawiające S. K. prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Dla porządku jedynie wskazać należy, iż ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych..., zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

Dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, do którego Sąd odnosił się w rozważaniach poczynionych wyżej przy ocenie materiału dowodowego zgromadzonego i zaoferowanego przez strony w sprawie. Stosownie do treści § 6 tego rozporządzenia pracownik, który w morskich portach handlowych oraz przedsiębiorstwach pomocniczych działających na rzecz tych portów, zwanych dalej „portami morskimi” wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w dziale II wykazu B, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat w czasie wykonywania tych prac lub zatrudnienia, do którego został skierowany stosownie do zalecenia lekarza,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy wymienionej w dziale II wykazu B.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie jest, iż ubezpieczony osiągnęła 55 rok życia w dniu 18 listopada 2012r. wykonując prace operatora urządzeń przeładunkowych zaliczane do wykazu B dział II pozycja 5, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze co najmniej 25 lat (udokumentował 26 lat 3 miesiące i 29 dni okresów składkowych i nieskładkowych), w tym okres pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 14 lat 9 miesięcy i 18 dni oraz nie jest członkiem OFE. Pozostaje nadto w stosunku pracy.

Przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy zasadnie organ rentowy ustalił łączny staż pracy ubezpieczonego w warunkach szczególnych z pominięciem okresów nieskładkowych wykazanych przez pracodawcę Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o w G. w zaświadczeniu z dnia 29 października 2012r.

Sąd Okręgowy, odnosząc się do zasadności wyłączenia przez organ rentowy okresów nieskładkowych wykazanych przez pracodawcę ubezpieczonego w zaświadczeniu z dnia 29 października 2012r., mając na uwadze wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011r. wydany w sprawie I UK 12/11 (Lex nr 989126) uznał za zasadne zaliczenie tych okresów do pracy w warunkach szczególnych wobec wiarygodnego oświadczenia pracodawcy, iż są one wynikiem korzystania przez ubezpieczonego ze zwolnień lekarskich w wyniku choroby (vide: zaświadczenie k. 11 plik II akt emerytalnych ZUS). Sąd Najwyższy w sposób jednoznaczny stwierdził, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okresu wykonywania

pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1 pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. Zastosowanie art. 32 ust. 1a pkt 1 u.e.r.f.u.s. do osób, które przed dniem 1 lipca 2004 r. nie spełniły wszystkich warunków nabycia prawa do wcześniejszej emerytury (przewidzianych w art. 184 ustawy) nie narusza konstytucyjnych zasad równości i sprawiedliwości społecznej. Wymaganie od osób, które spełniły w dniu 1 stycznia 1999 r. warunki dotyczące stażu ubezpieczenia dodatkowo warunku osiągnięcia przed dniem 1 lipca 2004 r. przewidzianego w art. 32 i 46 ustawy wieku należy uznać za zbyt daleko idące, pomijające ochronę prawa tymczasowego, ukierunkowanego na przyszłe świadczenia. Identyczne stanowisko Sąd Najwyższy zajął także we wcześniejszym wyroku z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 313/09 (OSNP 2011)19-20/260).

Sąd Okręgowy aprobuje ten pogląd w całości.

Mając na uwadze poczynione wyżej rozważania Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż ubezpieczony legitymuje się 15 letnim stażem pracy w szczególnych warunkach wobec zsumowania do zaliczonego przez pozwanego okresu pracy w szczególnych warunkach (14 lat 9 miesięcy i 18 dni) okresów nieskładkowych wymienionych w cytowanym wyżej zaświadczeniu z dnia 29 października 2012r. liczonych na dzień 31 grudnia 1998r.

Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie Sądu, ubezpieczony, pomimo pozostawania w stosunku pracy tak na datę składania wniosku o emeryturę jak i na datę decyzji organu rentowego, spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku w kontekście obowiązku uwzględniania przez Sąd przy wyrokowaniu z urzędu aktualnie obowiązującego porządku prawnego. Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 cyt. wyżej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu ubezpieczeń Społecznych zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. (Dz.U. z 2012r., poz. 637) z dniem 1 stycznia 2013r., co skutkuje tym, iż od 1 stycznia 2013r., aby uzyskać uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie jest konieczne spełnianie przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

W konkluzji, z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy zmienił decyzję organu rentowego i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 01 stycznia 2013r. tj. od dnia wejścia w życie zmiany przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, mając na uwadze dyspozycję art. 129 w zw. z art. 100 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej, zgodnie z którą świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca w którym zgłoszono wniosek, orzekając jak w punkcie I wyroku.

Sąd rozstrzygając sprawę orzekł o braku odpowiedzialności pozwanego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Przez wyjaśnienie „ostatniej niezbędnej okoliczności” należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia istnienia prawa ubezpieczonego do świadczenia.

W niniejszej sprawie organ rentowy wydał decyzję o odmowie przyznaniu ubezpieczonej prawa do emerytury w warunkach szczególnych, mając na uwadze zgromadzony przed tym organem materiał źródłowy. Orzecznictwo Sądu Najwyższego, na którym oparł rozstrzygnięcie sąd orzekający w niniejszej sprawie, a które było podstawą do dokonania zmiany zaskarżonej decyzji w kierunku postulowanym przez ubezpieczonego, zawiera wytyczne dla sądów powszechnych co do interpretacji obowiązujących przepisów prawa, nie ma natomiast mocy wiążącej dla organu rentowego a nadto w sprawie nastąpiła zmiana stanu prawnego, którą, jak wskazano wyżej, Sąd bierze pod rozwagę z urzędu.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł zatem jak w punkcie II wyroku na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wnioskując a contrario.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany organ rentowy zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie przepisu prawa materialnego - art. 184 w powiązaniu z art 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w

szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez przyjęcie, iż wnioskodawca spełnił wszystkie warunki do przyznania prawa do emerytury.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania wnioskodawcy, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu pozwany wyjaśnił, że pozwany do stażu pracy w szczególnych warunkach przyjął wszystkie okresy potwierdzone przez zakłady pracy w świadectwach wykonywania prac w szczególnych warunkach. Staż ten ustalono zgodnie z przepisami art. 32 ust. 1a ustawy emerytalnej, zgodnie z którymi przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Należy podkreślić, że organ rentowy wydaje decyzje w sprawie w oparciu o przepisy obowiązujące w dacie złożenia wniosku. Ubezpieczony, wniosek o przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych złożył w dniu 5 listopada 2012 r. Wobec tego, ZUS wydając zaskarżoną decyzję z dnia 1.12.2012 r. zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym w dniu zgłoszenia wniosku.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011. sygn. akt I UK 12/11. na który powołał się w uzasadnieniu Sąd I instancji, jest orzeczeniem wydanym w indywidualnej sprawie. Nie ma powszechnej mocy obowiązującej, a zatem nie znajduje zastosowania w niniejszej sytuacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja, jako nieuzasadniona, podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych i wystarczających dla rozstrzygnięcia ustaleń. Ich zakres pozwalał na uwzględnienie odwołania, zaś z motywacją orzeczenia Sąd Apelacyjny zgadza się w całej rozciągłości, argumentację zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyjmuje za własną.

Pozwany organ rentowy stał na stanowisku, że wydając decyzje w sprawie w oparciu o przepisy obowiązujące w dacie złożenia wniosku (5 listopada 2012 r.) wobec czego wydając zaskarżoną decyzję z dnia 11.12.2012 r. zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym w dniu zgłoszenia wniosku. W dniu zaś złożenia wniosku obowiązywał art. 32 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jt.: Dz.U. z 2013r. poz.1440 ze zm.) dodany przez art. 1 pkt 16 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 121, poz.1264) zmieniającej nin. ustawę z dniem 1 lipca 2004 r.

Kluczową więc dla rozstrzygnięcia sprawy była ocena, czy osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących od dnia 1 lipca 2004r. Sąd I instancji zajmując takie właśnie stanowisko odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego uzasadniając własną ocenę prawną.

Na tle rozważań poczynionych przez Sąd I instancji oraz wobec odesłania do poglądów orzeczniczych, konstrukcja apelacji budzić może istotny niedosyt. Oczywiście zgodzić się należy z apelantem, że orzeczenie Sądu Najwyższego wydane w konkretnej sprawie nie ma powszechnej mocy obowiązującej. Dla utrwalenia jednak późniejszych poglądów orzeczniczych a także dla interpretacji prawa przez wszystkie podmioty stosujące prawo, poglądy wyprowadzone przez Sąd Najwyższy - również przy rozstrzyganiu indywidualnych spraw - mają bardzo istotne znaczenie. Znaczenie to wynika tak z roli Sądu Najwyższego przyznanej ustawą z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U.

z 2013r. poz.499) jak też z autorytetu tego organu. Tak też „sprawowanie wymiaru sprawiedliwości” przez Sąd Najwyższy polega m.in. na zapewnieniu w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych – art.1 pkt 1 lit.a) ustawy o SN. Autorytet zaś Sądu Najwyższego i wpływ na stosowanie prawa, oczywiście wynikający ze wskazanej roli Sądu Najwyższego oraz usytuowania w systemie organów władzy sądowniczej, jest tak szeroko podkreślany w judykaturze oraz doktrynie, że wyjaśnianie tej materii mija się z celem i przekracza potrzeby uzasadnienia.

W takim właśnie kontekście kontestowanie poglądu prawnego prezentowanego w uzasadnieniu Sądu I instancji opartego na orzeczeniu Sądu Najwyższego bez jakiegokolwiek próby rzeczowej polemiki z rozważaniami, które legły u podstaw wywiedzenia wskazanej oceny prawnej wydaje się być całkowitym nieporozumieniem. Dodać zaś należy, że powołane przez Sąd orzeczenia nie są orzeczeniami incydentalnymi w przedmiotowej materii. W uzasadnieniach orzeczeń Sąd Najwyższy odwołał się do wcześniejszych własnych orzeczeń, orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości a także konstytucyjnej oceny skutków wprowadzenia art.32 ust.1 a) ustawy o emeryturach i rentach... dokonanej przez Trybunał Konstytucyjny.

Wskazane poglądy orzecznicze Sąd Apelacyjny w Gdańsku również w pełni akceptuje. Mając zaś na względzie, że pozwany ograniczył się do zanegowania powyższych poglądów bez jakiegokolwiek motywacji własnego stanowiska, wypada powyższe rozważania przypomnieć i w znacznym skrócie przybliżyć.

Faktem jest więc, że od dnia 1 lipca 2004 r. obowiązuje przepis art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach w brzmieniu: Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie uwzględnia się (...) okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Istotę oraz zakres zastosowania tego przepisu wykladał wielokrotnie Sąd Najwyższy nawiązując tak do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 lipca 2008 r., K 33/06 (OTK-A 2008 nr 6, poz. 106) dotyczącego wprost rozważań co do sposobu rozumienia wskazanej normy tak, by pozostawała ona w zgodzie z Konstytucją RP dla zapewnienia konstytucyjnie gwarantowanej ochrony praw słusznie nabytych, jak też do orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego w innych sprawach, w których Trybunał stawał na straży ochrony ekspektatywy prawa (por. wyroki z dnia 30 listopada 1988 r., K 1/88, OTK 1988 nr 1, poz. 6; z dnia 22 czerwca 1999 r., K 5/99, OTK 1999 nr 5, poz. 100; z dnia 23 listopada 1998 r., SK 7/98, OTK 1998 nr 7, poz. 114 i przede wszystkim orzeczenie z dnia 11 lutego 1992 r., K 14/91, OTK 1992 nr 1, poz. 7) mając przy tym również na względzie orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (wyrok z dnia 3 października 2002 r., A. B. P., sprawa C-347/00, ECR 2002 s. I-08191) a także utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego. (por.: rozważania zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 r. II UK 313/09, OSNP 2011/19-20/260, por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05, niepubl. oraz z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 12/11, niepubl.) Powyższe rozważania skutkowały zajęciem utrwalonego już w judykaturze Sądu Najwyższego poglądu, że osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących od dnia 1 lipca 2004r.

W niniejszej sprawie wnioskodawca uzyskał wymagany na podstawie obowiązujących do 1 stycznia 1999 r. przepisów ogólny staż pracy oraz okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Doliczając bowiem do okresów pracy w warunkach szczególnych (14 lat, 9 miesięcy i 18 dni) okresy przebywania na zasiłku chorobowym po dniu 14 listopada 1991 r. (3 miesiące i 13 dni – zaświadczenie k.11 akt ZUS i okresy wyłączone w decyzji k.16 akt ZUS) wnioskodawca legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

W związku z tym słusznie Sąd I instancji stwierdził, że skarżący spełnia wszystkie warunki wymagane do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny oddalił apelację stosownie do art.385 k.p.c.